

ZIENER VAN ONGELUK

SASHA URBAN SERIE: BOEK 2

DIMA ZALES

Dit is een fictief boek. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt, en elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, zakelijke vestigingen, evenementen of locaties is puur toeval.

Copyright © 2023 Dima Zales en Anna Zaires
www.dimazales.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Behalve voor gebruik in een recensie, mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden gereproduceerd, gescand of in gedrukte of elektronische vorm worden verspreid.

Gepubliceerd door Mozaika Publications, een imprint van Mozaika LLC.

www.mozaikallc.com

Omslag door Orina Kafe
www.orinakafe.design

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789464804560

HOOFDSTUK EEN

IK KREUN EN OPEN MIJN OGEN.

De slaapkamer draait en een horde drummers gebruikt mijn hersens om 'Death Metal's greatest hits' te oefenen.

Hoeveel heb ik bij het jubileum gedronken?

Het enige wat ik me herinner zijn mensen met twee glazen alcohol, één voor hen, één voor mij — en ik die onder groepsdruk bezwijkt.

Ik ga rechtop zitten en laat mijn voeten in mijn pantoffels glijden. Door te bewegen voelt mijn schedel aan als een witte dwergster die op het punt staat om in een supernova te ontploffen.

Met bovenmenselijke inspanning slaag ik er op de een of andere manier in om mijn weg naar de badkamer te vinden.

Als lopen met een kater een sport was, dan zou ik een gouden medaille krijgen.

Een bleke geest van mijn toch al fletse zelf kijkt me vanuit de badkamerspiegel met enorme bloeddoorlopen ogen en een gitzwarte bos haar aan.

Als ik naar het toilet kijk, krijg ik flashbacks waarin ik het witte marmer omhels en ik herinner me vaag dat Ariël en Felix voor de eer vchten wie mijn haar vast mocht houden.

Na een grondige douche en vijf minuten tandenpoetsen, wordt mijn geest helder genoeg om te besluiten dat deze kater de ergste van mijn leven is.

Ik drink nooit meer.

Ik had tenminste een goede reden om zo dronken te worden — het jubileum is een groot gebeuren. Het was mijn intrede in de Cognizantenmaatschappij, het geheime ras met helderzienden (zoals ik), vampiers, afstammelingen van Hercules zoals mijn huisgenoot Ariël en wat voor technoding Felix ook is. Om nog maar te zwijgen van vampiers, weerwolven, dodenbezweerders en wie weet wat nog meer.

Ik strompel terug mijn kamer in en ik ben heel erg aan het overwegen om niet naar het werk te gaan. Het probleem met dit idee is dat mijn baas Nero in de Cognizantenwereld nu mijn mentor is — een rol met een nog onduidelijke betekenis. Gisteravond, nadat hij me over een salarisverhoging had geïnformeerd, eiste hij dat ik om elf uur 's ochtends twee nieuwe biotech-aandelen voor onze portefeuille zou onderzoeken — en het is al kwart voor acht, dus ik heb niet veel tijd.

In de veronderstelling dat ik het probleem in kleinere stukjes zou moeten breken, besluit ik om naar

de keuken te gaan en wat vloeistoffen en elektrolyten in mezelf te proppen, om te zien of dat me weer het gevoel zal geven dat ik mens ben. Hoewel misschien de uitdrukking nu ‘me als een Cognizant voelen’ zou moeten zijn, omdat we geen mensen lijken te zijn.

Ik trek mijn meest comfortabele werkkleding aan, waggel de keuken in en vind daar Felix.

“Goedemorgen, feestbeest,” zegt hij met een irritant opgewekte glimlach. “Wil je eieren of havermout?”

Het gezicht van Felix is een mengelmoes van Slavische, Aziatische en Midden-Oosterse trekken en hij is de enige persoon die ik ken die er vertederend uitziet als hij met een doorlopende wenkbrauw wiebelt.

“Wat het beste tegen een kater werkt,” zeg ik krassend, terwijl de geur van eten me voor de verandering niet kan verleiden.

Felix knikt en prutst bij het fornuis terwijl ik de keuken zie draaien.

“Ik heb wat zout en bananen in je havermout gedaan,” zegt hij even later, zijn stem veel te luid voor mijn comfort. Hij zet met een schedelverpletterende knal de kom voor me neer. “Ik zal ook wat sap en thee voor je inschenken.”

Als hij me de vloeistoffen geeft, slurp ik het sap als een medicijn in één teug op en slurp ik aan de thee terwijl ik wacht tot de havermout is afgekoeld.

“Heb je Ariël met die vampier zien dansen?” zegt Felix samenzweerderig, terwijl hij met nog een te luide klap zijn eigen bord met eieren op tafel zet. “Wat dacht ze in vredesnaam?”

“Bedoel je Gaius?” Ik pak wat banaan met mijn lepel. “Ze zegt dat ze gewoon vrienden zijn.”

“Gewoon vrienden,” mompelt Felix. “Wij zijn gewoon vrienden en als ik zo tegen haar aan zou wrijven, dan zou ze waarschijnlijk mijn nek breken.”

Hij bloost als hij beseft wat hij heeft gezegd. Dan kijkt hij naar de deur en wordt zo rood als een biet.

Ariël slentert parmantig de kamer in. Hoewel haar jubileummake-up verdwenen is, ziet ze er nog steeds uit alsof ze voor een cover van het tijdschrift *Maxim* zou kunnen poseren. Ze knippert met haar perfecte wimpers naar Felix en vraagt, “Wie zou je nek breken en waarom?”

“Niemand. Geen reden.” Felix stopt eten in zijn mond.

“Oké,” zegt Ariël en ze raast door de keuken als een zwoele Tasmaanse duivel uit een tekenfilm. Kastdeuren slaan dicht, borden kletteren tegen het aanrecht en borden rammelen in de gootsteen. Ik ben er vrij zeker van dat ik een barst in het kopje zie verschijnen dat ze vasthoudt terwijl ze het tegen de keukenkraan tikt in een poging om water te krijgen. Voordat ik haar kan smeken om op te houden met zo’n herrie te maken, pakt ze een bord eieren en een kop koffie en loopt naar de tafel.

“Wil je eens gaan zitten,” zegt Felix tegen haar terwijl ze een seconde later opspringt om op dezelfde uitzinnige manier melk te pakken. “Is dit je tiende kopje koffie of zo?”

Ariël gedraagt zich meer alsof ze amfetaminen

gebruikt, maar ik zeg het niet hardop, want dat zou haar alleen maar van streek maken. Mijn huisgenoot gebruikt een reeks legale en, naar ik vermoed, een aantal niet-zo-legale medicijnen om haar te helpen om met de PTSS om te gaan die ze ontkent te hebben. Felix en ik maken het haar over het algemeen niet moeilijk, omdat het slikken van die pillen haar kwaliteit van leven lijkt te verbeteren.

“Ik ben gewoon opgewonden na gisteravond zoveel plezier te hebben gehad.” Ariëls enorme glimlach verblindt mijn katerogen.

“Zoveel ‘plezier.’” Ik maak luchtcitaten om ervoor te zorgen dat niemand mijn sarcasme mist. “Ik zou nu wel een guillotine kunnen gebruiken.”

“Is je kater echt zo erg?” Ariëls glimlach vervaagt een beetje. “Ik kan je aan een infuus aansluiten, als je wilt. Ze zeggen dat het bij uitdrogingsverschijnselen helpt.”

“Ik denk dat ik pas,” zeg ik terwijl ik van mijn thee nip. “Maar ik zal genoeg Tylenol innemen om een olifant te genezen of te doden.”

Ariël springt op en loopt naar het medicijnkastje. Bijna onmiddellijk is ze terug met een flesje pijnstillers en een glas water.

Dankbaar schuif ik een handje pillen in mijn mond en spoel ze weg met water. Hopelijk kan mijn lever het aan.

“Je kunt maar beter snel herstellen. Het jubileum was slechts de eerste stap in onze viering,” zegt Ariël terwijl ik verder eet.

Ik verslik me bijna in mijn havermout. “Meer feest?”
 “Natuurlijk.” Ze kijkt me weer stralend aan. “Ik neem je mee naar de Earth Club.”

Ik stel me luide clubbeats voor en mijn linkeroog krijgt een onwillekeurige zenuwtic, de hoofdpijn pulseert vrolijk aan de basis van mijn hersenpan.

Felix kijkt me aan. “Weet je zeker dat het een goed idee is om haar daar zo snel mee naartoe te nemen?”

“Nee. Geen goed idee,” zeg ik terwijl ik de brok in mijn keel doorslik. “Ik ga liever naar een schietbaan om me door iemand door mijn hoofd te laten schieten.”

“Ik heb niet gezegd dat we vandaag gaan,” zegt Ariël, nog steeds op haar hypermanier. “We hoeven niet eens morgen te gaan. We gaan zaterdag, dan zal toch iedereen er zijn.”

“Wat bedoel je met iedereen?” Ik masseer mijn bonkende slapen.

“De Cognizanten,” zegt Ariël en ze prikt een stuk ei aan haar vork. “De Earth Club is waar we samenzijn zonder onze aard te verbergen.”

“Dat maakt het wel wat interessanter,” zeg ik voorzichtig en eet een halve lepel havermout op. “Misschien over een paar jaar, als die hoofdpijn weg is —”

“Hij bevindt zich in de Andere Wereld.” Ariëls glimlach dreigt haar gezicht te breken. “Het is je kans om er officieel heen te gaan — ik weet dat je dat zou willen.”

“Ik zal erover nadenken,” zeg ik en nip weer van

mijn thee. “Maar geen alcohol bij de club als ik ga. Voor mij nooit meer alcohol.”

“Tuurlijk.” Ariël haalt met een schokkerige beweging haar vingers door haar haren, ze is nog steeds als een gek aan het stralen. “Ze hebben elke drug die de mens kent — en een aantal die de mens niet kent.”

Mijn eerdere zorgen over Ariëls nuchterheid keren keihard terug. Ik zie dat Felix me aandachtig aankijkt — zijn gedachten moeten de mijne weergalmen.

“Ga je met ons mee?” vraag ik aan Felix. Wat ik onuitgesproken laat, is, “Misschien kun je me helpen om haar in de gaten te houden?”

Felix aarzelt en knikt dan. “Ja. Goed. Ik ga wel mee.”

Ariël springt bijna op en neer in haar stoel. “Dit wordt zo leuk, jongens.”

In de kortstondige stilte die volgt, hoor ik het getrippel van pluizige voeten. Met een golf van schuldgevoel realiseer ik me dat ik in mijn katerleed helemaal vergeten ben om Fluffster te voeren — mijn chinchilla.

Gelukkig ziet Fluffster er niet bijzonder chagrijnig uit, dus hopelijk is hij net wakker geworden en heeft hij zich niet gerealiseerd dat ik hem was vergeten. In feite ziet hij er vandaag extra helder uit en heeft hij een borstelige staart, zijn kleine neus rimpelt te midden van majestueus lange snorharen en zijn grote oren staan als radioantenneschotels rechtop klaar om buitenaardse uitzendingen te ontvangen.

Mijn huisgenoten wisselen een vreemde blik uit en staren me dan aan.

Ik kijk naar hen en dan bezorgd naar Fluffster — en dan zie ik het.

Fluffster heeft een kleine aura.

De gloed is vergelijkbaar met die van mijn beide huisgenoten, wat in hun geval betekent dat ze onder het mandaat vallen, net als ik.

Met andere woorden, Cognizanten.

“Felix. Ariël.” Ik wijs naar de aura. “Zien jullie ook de gloed die *mensen* onder het mandaat aan zou moeten duiden? Weten jullie waarom mijn schattige knaagdier er een heeft?”

“Het is een lang verhaal.” Felix legt een botermes neer en kijkt Ariël aan.

“Fluffster is niet wat of wie je denkt dat hij is,” zegt Ariël met een stralende glimlach.

Fluffster komt dichterbij en springt op mijn knie, springt dan op de tafel. Hij heeft nog nooit zoveel behendigheid getoond. Dan kijkt hij met zijn mooie zwarte ogen naar Ariël, zijn houding straalt een ongewone intensiteit uit.

“Nee,” zegt Ariël, schijnbaar tegen Fluffster. “Het is beter als jij het haar vertelt.” Fluffster kijkt op dezelfde manier naar Felix, alsof hij hem wil hypnotiseren.

“Kijk niet naar mij,” zegt Felix. “Ik denk dat het uit jouw mond moet komen. Of uit je chinchillabrein. Of wat dan ook.”

“Me *vertellen*?” De kamer begint weer te draaien en

het is niet langer vanwege de kater. “Jongens, alsjeblieft. Dit is de slechtste dag voor grappen.”

Fluffster staat op zijn hurken op de tafel en het kan mijn verbeelding zijn, maar gebaarde hij net nou met zijn kleine handachtige pootjes?

“Ik zou niet weten waar ik moest beginnen.” Ariël legt haar vork met een luide klap neer, haar glimlach verdwijnt als ze voluit naar mijn huisdier kijkt. “Het is jouw poppenkast. Handel jij het maar af.”

Fluffster begint op de tafel te ijsberen. Af en toe kijkt hij naar Felix of Ariël en dan naar mij.

“Oké,” zegt Felix ten slotte tegen mijn huisdier. Dan draait hij zich naar mij om. “Heb je ooit van de domovoj gehoord?”

“Ja,” zeg ik en mijn hoofdpijn evolueert zich heel snel in een volledige migraine. “Het is een soort Russische huisgeest of zoiets, toch? Vlad en Pada noemden Fluffster zo, dus ik heb het opgezocht.”

“Klopt,” zegt Felix. “De domovoj spelen een prominente rol in de Slavische folklore. En volgens mijn vader zijn ze binnen hun eigen invloedssfeer een groep machtige Cognizanten en hij” — Felix wijst naar Fluffster — “is een van hen.”

Ik staar naar het kleine dier. “Maar hij is een chinchilla. Een knaagdier afkomstig uit het Andesgebergte in Zuid-Amerika — zo ver van Rusland vandaan als je het maar kunt krijgen. Ik heb hem bij de dierenwinkel gekocht. Dit slaat nergens op.”

Zowel Felix als Ariël kijken naar Fluffster en ontwijken mijn blik.

“Dit is niet grappig,” zeg ik. “Ga je me serieus vertellen dat Fluffster een weerchinchilla is? Of moet hij een chinchilla zijn die door een hondsdolle kerel uit Siberië is gebeten, waardoor hij een weerman is geworden — een schattig harig wezen dat bij volle maan in een harige Russische kerel verandert?”

“Ik ben in de Verenigde Staten opgegroeid en weet niet zo veel over de manier waarop de domovoj werkt,” zegt Felix. “Wat ik wel weet, is gebaseerd op wat mijn vader me heeft verteld. De domovoj blijven meestal in een niet-substantiële vorm, maar soms nemen ze de vorm van een overleden huisdier aan — meestal een hond of een kat...”

Ik staar iedereen om de beurt aan, het haar in mijn nek staat overeind.

Fluffster loopt naar mijn kom met havermout, gaat weer op zijn hurken staan en kijkt recht in mijn gezicht.

Mijn ogen worden groot en ik knipper herhaaldelijk.

Fluffster heeft altijd al een intelligente blik gehad, maar nooit zo diep. Nooit zo intens.

“Het spijt me heel erg dat je er op deze manier achter moest komen,” zegt een zachte stem in mijn hoofd — en hoewel het puur mentaal is, heeft het een zweem van een Russisch accent.

HOOFDSTUK TWEE

IK LEG MIJN LEPEL NEER. “IK HOORDE NET EEN STEM IN MIJN HOOFD.”

“Ja,” zegt Felix.

“Welkom in onze wereld.” Ariël straalt weer.

Mijn maag draait zich om. “Het is een symptoom van een psychose,” zeg ik tegen niemand in het bijzonder.

“Niet als je huisgenoten met dezelfde stem in hun hoofd aan het praten zijn.” Felix knipoogt naar me. “Dus tenzij het een groepspsychose is...”

“Geen grappen,” zeg ik tegen Felix en kijk dan Fluffster aandachtig aan. “Je zei?”

“Ik probeerde te benadrukken hoe erg het me spijt voor je verlies.” De stem in mijn hoofd is net zo rustgevend voor mijn hersenen als Fluffsters vacht voor mijn huid. Zelfs de kater neemt iets af, hoewel het de Tylenol kan zijn die begint te werken.

Ik staar naar mijn huisdier alsof ik hem voor het eerst zie.

Hij staart terug en staat onnatuurlijk stil.

“Je kunt maar beter bij het begin beginnen.” Ik wrijf over mijn voorhoofd. “Waar heb je spijt van? En wat heb ik verloren?”

Fluffster kijkt nu Felix doordringend aan.

“Goed dan,” zegt Felix even later tegen de chinchilla. “Ik zal je helpen.” Hij richt zijn aandacht op mij en zegt, “Dus hij herinnert zich dit niet meer, maar toen we voor het eerst samen gingen wonen, had hij een doorzichtige vorm die Ariël en ik soms zagen. We dachten eerst dat hij misschien een geest was —”

“Wacht, bestaan er ook geesten?” Ik kijk naar Fluffster, die zijn kleine harige schouders lijkt op te halen.

“Er zijn veel Cognizanten die onzichtbaar kunnen zijn voor mensen die niet onder het mandaat vallen,” zegt Ariël. “Een paar groepen hebben de kenmerken van mythische geesten, maar het zijn nooit zielen van overleden mensen, dus in de meest strikte zin bestaan geesten niet.”

“Prima,” zeg ik, opnieuw met mijn mond vol tanden. “Laten we teruggaan naar de domovoj. Jullie twee zagen hem en ik zag hem niet vanwege het mandaat.”

“Correct.” Felix glimlacht. “Je hebt het heel snel door.”

“En hoe zag hij eruit?” Ik bestudeer sceptisch het eekhoorn-konijnachtige wezen dat voor me staat.

“Een beetje eng, eerlijk gezegd,” flapt Ariël eruit en

ze kijkt Fluffster verontschuldigend aan. “Maar de vader van Felix had uitgelegd dat hij een domovoj was en dat ze de woning waarin ze wonen beschermen.”

Felix knikt en schuift zijn bord weg. “Het wordt voor een Russisch huishouden als een enorme zegen beschouwd om er een te hebben.”

“Ik begrijp het,” zeg ik, hoewel ik het niet echt begrijp. “Wat bedoelde je toen je zei dat hij het zich niet herinnert? Hebben deze domovoj-wezens geheugenproblemen?”

“Juist.” Felix verschuift op zijn stoel. “Het gebeurde allemaal op de avond dat je de originele chinchilla kreeg.”

Hij kijkt Fluffster scherp aan, die zijn hoofd lijkt te schudden.

“Voor zover Ariël en ik uit konden vogelen,” vervolgt Felix, “heeft het wezen dat je uit de dierenwinkel hebt meegenomen op de eerste nacht dat je hem mee naar huis nam een aanval gehad, dus de domovoj had hem min of meer gered door zijn lichaam over te nemen.”

“Heeft Fluffster een aanval gehad?” Ik kijk mijn huisdier niet-begrijpend aan.

“Het spijt me heel erg,” zegt de stem in mijn hoofd. “Mijn allereerste herinnering is dat ik probeer om het leven van het kleine schepsel te redden. De schade aan zijn hersenen was te ernstig voor mijn krachten om te herstellen, dus heb ik zijn lichaam overgenomen.”

“Je hebt zijn lichaam overgenomen,” zeg ik stom. “Dus hij is dood?”

“Volgens mij is dat een filosofische vraag,” zegt Felix. “Als dit lichaam zou worden gedood, dan zou de domovoj weer onlichamelijk zijn, dus voor mij betekent dat dat het dier nog leeft — of tenminste zijn lichaam leeft nog.”

Ik wrijf over mijn slapen.

“Het belangrijkste om te onthouden,” zegt Ariël, “is dat het wezen dat je als Fluffster kent vrijwel altijd de domovoj is geweest. En hoewel hij je niet de waarheid over zijn aard kon vertellen, heeft hij altijd geprobeerd te zijn wat je wilde dat hij was — een metgezel.”

Ik probeer mijn gedachten op een rijtje te krijgen en wens voor de miljoenste keer dat ik niet zo’n kater had. Met de hoofdpijn die mijn hersens zo ongeveer uit mijn hoofd knijpt, heb ik moeite om te ontcijferen hoe ik me zou moeten voelen. Moet ik om de chinchilla rouwen die ik maar één avond heb gekend of moet ik de domovoj dankbaar zijn voor alle vreugde die hij me heeft gebracht?

“Hij heeft niet zo heel goed gedaan alsof hij een dier was,” zeg ik na een korte pauze. “Ik heb altijd gedacht dat hij het slimste huisdier was dat ooit heeft geleefd.”

Fluffster heft trots zijn kin op en tilpt opgewonden. In gedachten zegt hij, “Dank je, Sasha.”

“Graag gedaan,” zeg ik en ik giechel hysterisch als ik me voorstel dat iemand die niet een van mijn huisgenoten is, getuige is van dit gesprek. “Waar kom je vandaan?”

“Ik weet het niet meer,” zegt Fluffster en hij staart hongerig naar mijn kom ongegeten havermout.

Ik doop mijn lepel in de havermout en bied hem aan Fluffster aan. Met een tjlp, grijpt de chinchilladomovoj een klomp en stopt die in zijn mond.

“Weet een van jullie waar hij vandaan is gekomen?” vraag ik aan Ariël en Felix terwijl Fluffster aan het eten is.

“Hij sprak niet met ons toen hij nog geen lichaam had,” zegt Felix. “Hij heeft me alleen een paar keer laten schrikken.”

“Eerst dachten we dat hij de domovoj van de familie van Felix was.” Ariël nipt van haar koffie. “Totdat Felix zijn vader daarover vroeg.”

“Ja,” zegt Felix terwijl hij opstaat — waarschijnlijk om een kop koffie voor zichzelf te zetten. “Mijn vader zegt dat onze domovoj in het huis van mijn grootvader in Jakoetsk, Rusland woont. Ik vermoed dat er in dit appartement ooit een Cognizant uit Rusland heeft gewoond en dat die de domovoj had en toen hij stierf, heeft hij de entiteit hier achtergelaten. Ik geloof dat ze mensen in bepaalde families volgen, maar als er niemand meer is, dan blijven ze bij het huis zelf.”

Ariël ziet eruit alsof de spreekwoordelijke gloeilamp net boven haar hoofd aan is gegaan. “Weet je,” zegt ze. “Toen we over dit alles nadachten, wisten we niet dat Sasha een Cognizant was. Maar aangezien ze dat is, is er een meer intrigerende mogelijkheid voor Fluffsters afkomst. Hij zou van haar kunnen zijn.”

“Je hebt gelijk.” Felix zet zijn koffiemok op tafel, zijn ogen glinsteren van opwinding. “Dat zou betekenen dat we de allereerste aanwijzing over Sasha’s afkomst

hebben.” Hij kijkt me aan. “Zou je uit Rusland kunnen komen?”

“Je ouders hebben altijd gezegd dat Sasha een Slavische naam is,” zegt Ariël tegen hem. “Dus het is mogelijk dat —”

Mijn mond hangt letterlijk open als hun woorden door het waas van mijn kater dringen.

Een aanwijzing over mijn afkomst.

De gedachte alleen al veroorzaakt een waterval van moeilijk te identificeren emoties die ik waarschijnlijk met Lucretia zou moeten bespreken, de Cognizant-psychiater op mijn werk.

Ik wist vanaf het begin dat ik geadopteerd ben, dus ik heb me natuurlijk afgevraagd wie mijn biologische ouders waren en wat er met hen is gebeurd. Mijn moeder (mijn adoptiemoeder) was echter geen grote fan van dergelijke vragen. Ze dacht dat het betekende dat ik niet gelukkig was met haar en papa. Die logica klopte echter niet, aangezien ik wel gelukkig was met mijn nieuwe gezin — ik wilde gewoon weten wie mijn echte ouders waren.

Toen ik klein was, dacht ik, in plaats van schaapjes te tellen, regelmatig na over mijn biologische ouders terwijl ik in slaap viel. Waren ze me kwijtgeraakt of hadden ze me in de steek gelaten? Als ze me in de steek hadden gelaten, was dat dan omdat ik het op de een of andere manier verdiende? Wie zijn ze? Waar zijn ze? Wat deden ze op die noodlottige dag op de luchthaven van JFK? De lijst met vragen groeide naarmate ik ouder werd, totdat ik leerde om mijn nieuwsgierigheid te

onderdrukken, omdat veel van de mogelijkheden te pijnlijk waren om over na te denken.

Nu ik echter weet dat ik een Cognizant ben, moet ik het onderwerp opnieuw bekijken. De Raad leek geen idee te hebben van mijn afkomst en om Gaius te citeren, “niet omdat ze het niet geprobeerd hadden.” Het goede nieuws is dat het feit dat ik Cognizant ben, het aantal potentiële kandidaten voor mijn ouders drastisch heeft doen afnemen, aangezien we slechts een procent van een procent van de totale wereldbevolking uitmaken.

Bovendien waren een of beide van mijn ouders zieners, wat het aantal nog meer verminderd. En nu is er misschien iets anders waar ik me aan vast kan klampen: de domovoj, oftewel een Russische connectie, ervan uitgaande dat Fluffster echt is —

“Sasha?” zegt Felix bezorgd. “Ben je daar?”

“Sorry,” zeg ik terwijl ik mijn hoofd schud in de hoop het leeg te krijgen.

“Het moet een gevoelig onderwerp voor je zijn,” zegt Ariël, meelevend haar stem dempend. “Sorry dat ik er net uitflapte —”

“Nee,” zeg ik. “Dit is inderdaad een interessant idee. Moet een domovoj tot een huishouden van een Cognizant ‘behoren’? Wat als hij in het huishouden van een van mijn adoptieouders woonde?”

“Ik heb geen idee,” zegt Felix.

“Dat moet ik uitzoeken,” zeg ik. “Is er een manier om Fluffster zich te laten herinneren wat er is gebeurd voordat hij harig werd? Een manier om te verifiëren

dat hij echt bij mijn biologische ouders woonde? Want als dat zo is, dan zou hij zich misschien herinneren wie ze waren —”

“Ik zou het me graag herinneren, maar ik weet het gewoon niet,” zegt Fluffster in gedachten en er zit een grote dosis droefheid in zijn woorden — wat ik minder vreemd vind dan dat zijn mentale stem een accent heeft.

Ariël kijkt naar Felix, die zijn schouders ophaalt en zegt, “Ik denk dat je dit allemaal met mijn vader moet bespreken. Ik had voor dit appartement nog nooit een domovoj ontmoet, maar papa wist van degene die in het huis van mijn grootvader woont.”

“Oké,” zeg ik en ik realiseer me dat dit alles — of de pillen en vloeistoffen en eten — mijn kater heeft doen afnemen. “Ik zou deze week graag een keer met je vader willen lunchen om te zien wat hij weet. Ik wil er zeker van zijn dat Fluffster niet hier is vanwege *jouw* familie. Trouwens, misschien weet je vader een manier om Fluffsters geheugen te kraken.”

“Hij zal het geweldig vinden om met je te lunchen,” zegt Felix en hij trekt dan een gezicht. “Mijn moeder is er misschien niet zo blij mee. Je weet hoe jaloers ze kan zijn.”

Ter verdediging van de moeder van Felix lijkt zijn vader een beetje te veel van het gezelschap van vrouwen te genieten — en dat geldt ook voor mijn gezelschap, hoewel hij bij mij in ieder geval niet zo raar doet als bij Ariël. Volgens mij heb ik hem zien kwijlen toen hij haar voor het eerst ontmoette.

“Misschien een familielunch?” zeg ik. “Dan zou je moeder er bij zijn om toezicht te houden.”

“Tuurlijk,” zegt Felix. “Maar je zult er spijt van krijgen dat je mam eraan hebt toegevoegd. Ondanks wat ik haar blijf zeggen, denkt ze nog steeds dat wij samen iets hebben.”

Ariël grinnikt en ik schud alleen mijn hoofd. Zijn moeder denkt eigenlijk dat wij allebei, Ariël en ik, iets met Felix hebben. Ik weet niet zeker of het komt, omdat polygamie een ding is in Oezbekistan, of omdat ze ervan overtuigd is dat haar zoon onweerstaanbaar is voor vrouwen — of beide.

“Geweldig,” zeg ik. “Ik ga onderzoeken wie voor ons de eigenaar van dit appartement was en of het Russen waren. Ik zal ook uitzoeken of mijn adoptieouders een Russische afkomst hebben, of dat ze huisdieren hadden, of, wat dat betreft, of zij Cognizanten zijn — aangezien we de neiging hebben om elkaar aan te trekken.”

“Je moeder heeft niet de gloed van het mandaat,” zegt Felix. “Maar ik heb je adoptievader nooit ontmoet.”

“Het is onwaarschijnlijk dat een Cognizant met een mens zou trouwen,” zegt Ariël.

“Maar aan de andere kant ze zijn wel gescheiden,” zegt Felix en hij gilt van de pijn. Ariël moet hem onder de tafel hebben geschopt.

Ik slaak een opgeluchte zucht. Als mam ook een Cognizant was, dan weet ik niet wat ik zou doen.

Ik eet nog een lepel van mijn ontbijt en geef

Fluffster de volgende. “Ik moet zo naar mijn werk, dus we zullen de lunch via de app moeten regelen.”

“Geen probleem,” zegt Felix en hij haalt zijn telefoon tevoorschijn. “Laat me mijn ouders even bellen.”

“Ga je je havermout nog opeten?” vraagt Fluffster in mijn hoofd.

“Nee.” Ik duw het bord naar hem toe. “Eet jij het maar op.”

“Ik zit vol,” zegt Fluffster, maar hij loopt naar de havermout toe en kijkt er treurig naar. “Ik denk dat ik het ga eten. Het is zonde om goed eten weg te gooien.”

“Felix heeft me zoals gewoonlijk te veel gegeven,” zeg ik. “Hij denkt dat mijn maag net zo groot is als de zijne.”

Fluffster kijkt afkeurend naar het niet lege bord van Felix. “Die jongen gaat dit huishouden financieel ten gronde richten.”

Felix doet alsof hij bezig is met de telefoon, maar ik zie dat hij een grijns probeert te onderdrukken terwijl hij tegen me zegt, “Welkom in de dictatuur.”

“Dat heb ik gehoord,” zegt Fluffster in mijn hoofd — en gezien de reactie van Felix, is het duidelijk dat hij de gedachte ook heeft gehoord, wat bewijst dat de domovoj gedachten naar meerdere mensen tegelijk kan sturen.

“Hoi, mam,” zegt Felix in de telefoon. Hij bedekt het mondstuk en zegt, “Sorry, jongens, ik ga even naar de woonkamer.”

“Geen respect voor ouderen,” mompelt Fluffster in mijn hoofd, terwijl hij chagrijnig naar Felix kijkt.

“Ik kan maar beter gaan,” zeg ik terwijl ik opsta. “Ik moet aandelen evalueren.”

“Wacht,” zegt Fluffster in mijn hoofd. “Mag ik je voordat je gaat om een grote gunst vragen?”

“Natuurlijk, vriendje,” zeg ik hardop en ondanks de aanhoudende hoofdpijn kan ik niet anders dan glimlachen. Ik heb gewoon een multidirectionele dialoog met mijn huisdier. “Wil je je stofbad?”

“Felix kan me met het bad helpen,” zegt Fluffster. “Ik had gehoopt dat je me een van je goocheltrucs kon laten zien. Ariël heeft me zoveel over hen verteld, maar je hebt me er nooit iets van laten zien.”

“Het spijt me,” zeg ik met mijn ogen knipperend. Dit moet de eerste keer zijn dat ik ervan beschuldigd word iemand mijn effecten *niet* te hebben laten zien. “Ik wist niet dat je het zou begrijpen —”

“Maak je niet druk,” zegt Fluffster, zijn mentale stem is extra rustgevend. “Het is gewoon iets wat ik dolgraag wil zien.”

Hoewel ik me echt naar mijn werk moet haasten, denk ik niet dat ik tegen zo’n schattige en knuffelige toeschouwer nee kan zeggen. Trouwens, nu het me verboden is om magie uit te voeren voor mensen die *niet* onder het mandaat vallen — en dat zijn ze bijna allemaal — moet ik deze kansen koesteren.

“Laat hem zien wat je met de kaarten doet,” zegt Ariël.

“Iets met kaarten.” Ik onderdruk de neiging om

Ariël te straffen voor het reduceren van een hele tak van magie tot zo'n trivialiteit. Ik laat mijn handen nonchalant vallen zodat ze evenwijdig aan mijn zakken zijn en zeg, "Begrepen. Jammer dat ik geen kaarten bij me heb. Maar hé, kun je een aansteker voor me pakken?"

"Hier." Ariël loopt naar het aanrecht en pakt de aansteker die we daar bewaren om zo nodig de kachelbranders weer aan te steken.

Aangezien ze haar eigen aandacht en die van Fluffster zo bewonderenswaardig verlegt, duik ik in mijn zakken om er zeker van te zijn dat ik de benodigde rekwisieten heb.

Ik heb een pak kaarten in de ene zak (wie niet, toch?) en willekeurige gebruiksvoorwerpen in de andere, inclusief een kleine aansteker waarvan ik net heb gedaan alsof ik die niet had. Ik slaak een zucht van verlichting als mijn vingers over flitspapier strijken — iets wat ik ook in de meeste van mijn zakken bij me heb. Dit zorgt ervoor dat ik wat flair aan mijn effect kan toevoegen, dus ik zeg, "Maak ook een propje van wat keukenrol."

Flitspapier is nitrocellulose — een explosief dat op de een of andere manier het rekwisiet van een goochelaar is geworden. Wanneer het wordt aangestoken, dan geeft het een extreem heldere vlam, zoals de gecombineerde flitsen van ontelbare telefooncamera's. En als het spul tot een propje is gevormd, dan lijkt het heel veel op gekreukte keukenrol.

Ariël doet wat haar is opgedragen. Ondertussen bereid ik voor wat ik nodig heb zonder dat Fluffster of Ariël het in de gaten hebben.

“Alsjeblieft,” zegt ze en ze geeft me het propje papier.

Ik pak de keukenrol en doe alsof ik er een strakkere prop van maak, maar in werkelijkheid leg ik het op het verfrommelde flitspapier. Ik doe dan net alsof ik het papier verder opprop en het is heel gemakkelijk om de originele keukenrol in mijn handpalm te houden en het propje flitspapier zichtbaar te laten zijn.

Zowel Fluffster als Ariël heeft de wissel niet opgemerkt, waardoor ik me beter voel over alle uren van mijn leven die ik aan deze beweging heb besteed.

“Kijk nu goed naar het papier,” zeg ik tegen ze, vooral omdat ik het leuk vind om ze zo te bedriegen, maar ook omdat het psychisch zegt dat ik wil dat ze goed opletten dat het propje niet verwisseld wordt. Op deze manier zullen ze later zweren dat het papier niet verwisseld kon zijn, omdat zij het ‘al die tijd in de gaten hadden gehouden.’ Het helpt ook bij het volgende deel, want terwijl ze naar mijn hand staren, missen ze het moment waarop ik de stapel kaarten in mijn zak palm.

“Kun je een beetje naar achteren gaan, Fluffster?” vraag ik, deels als misleiding en deels omdat ik me echt zorgen maak dat de vlam zijn prachtige vacht in brand zou kunnen steken.

Terwijl hij zich naar achteren haast, verplaats ik het papier naar de hand die stiekem op het dek ligt. Geen van beide toeschouwers kan vanuit hun gezichtspunt

het kaartspel zien. Ik gebruik dan mijn nu lege linkerhand om de aansteker uit Ariëls hand te pakken.

Ze vragen me niet naar het verplaatsen van het papier. Fluffsters beweging had hen afgeleid en ik gebruikte ook een principe dat in magie als ‘in transit-actie’ bekend staat. Het propje ging in de hand die ik nodig had alsof ik plaats moest maken voor de aansteker. Ik bedoel, zou ik als een barbaar een aansteker met mijn linkerhand pakken?

Van binnen lach ik.

Het eerste deel van de truc is nog niet begonnen voor zover Fluffster en Ariël denken, maar qua methodologie is het al voorbij.

“Let heel goed op.” Ik steek de aansteker aan. “Ik ga van deze keukenrol een spel kaarten maken.”

Ik raak met de aansteker de prop van flitspapier aan en de explosieve substantie ontbrandt — Ariël en Fluffster verblindend precies op het moment dat ik het pak kaarten in mijn uitgestrekte hand opnieuw vastgrijp.

Mijn eigen hoofdpijn laait dankzij het ultraheldere licht weer op, maar ik beschouw de pijn als een waardig offer voor mijn kunst.

“Wauw,” roept Ariël uit.

“Hoe?” vraagt Fluffster in mijn gedachten.

Voor hen leek het alsof er in een flits een propje keukenpapier in een spel kaarten is veranderd.

“Ik ben nog niet klaar,” zeg ik en begin aan mijn eigen versie van de beroemde Liftkaartroutine — een

effect waarbij een kaart bovenaan op de stapel verschijnt nadat hij in het midden is gelegd, onder steeds moeilijker wordende omstandigheden. De meeste fasen die ik ze laat zien, komen uit magische boeken, maar ik eindig met een finale die ik heb verzonnen.

Ariël gilt van blijdschap terwijl de kaart naar boven springt, ondanks dat het kaartspel terug in de kaartdoos gaat en in Ariëls handen wordt gehouden.

“Je bent zoveel beter dan die vent op YouTube,” zegt Fluffster met een rimpel in zijn knaagdierenneus.

“Kijk je naar YouTube?” Ik staar hem verbijsterd aan. Ik heb nog steeds genoeg verstand om mijn hand uit te strekken naar Ariël, die het dek er weer in legt.

Omdat iedereen denkt dat de truc voorbij is, gebruik ik hun gebrek aan aandacht om het kaartspel voor de opgepropte keukenrol te ruilen die ik al die tijd heb verborgen. Dan zeg ik, “Oh, nog een laatste dingetje. Ik zou je je propje keukenrol terug moeten geven.”

Ik onthul dat het spel kaarten ‘teruggedraaid’ is in het propje keukenrol en Ariël bekijkt het ongeloofig voordat ze het als een schat in haar zak stopt.

“Fluffster kijkt graag naar YouTube,” zegt Felix als hij de kamer weer binnenkomt. Hij kijkt me aan met die heel irritante uitdrukking die hij heeft als hij denkt te weten hoe ik iets heb gedaan. Vaak weet hij het inderdaad, dus ik ben blij dat hij het grootste deel van mijn optreden heeft gemist. “Ik heb voor hem een computer in mijn kamer geïnstalleerd,” vervolgt hij.

“Als je een diploma voor kattenvideo’s zou kunnen krijgen, dan zou hij nu dokter Fluffster zijn.”

“Is het niet eng voor je om naar katten te kijken?” vraagt Ariël. “Aangezien je in het lichaam van een knaagdier zit en zo.”

“Nee,” zegt Fluffster, vermoedelijk in al onze hoofden. “Ik hou van katten. Nou, van de meeste katten — niet die van de buurvrouw. Misschien was ik vroeger een kat?”

Nu ik geen magie doe, keert mijn gevoel voor tijd terug en ik beseft dat ik zo laat zal zijn dat ik geen tijd zal hebben voor het onderzoek dat Nero had geëist — en ik wil niet op zo’n slechte manier aan onze mentor-leerling-relatie beginnen. “Ik moet gaan,” zeg ik terwijl ik naar de deur loop.

“Ik heb de lunch met mijn ouders geregeld,” zegt Felix als ik langs hem loop. “Ik zal je de details appen.”

“Klinkt goed,” zeg ik vanuit de deuropening. “Tot later allemaal.”

In de gang waag ik een blik op mijn telefoon en ik zou willen dat ik dat niet had gedaan.

Ik ben niet alleen te laat, maar ik heb ook berichten van Nero. Hij heeft nog een paar aandelen aan zijn vroeg-in-de-ochtendvraag toegevoegd.

Als ik nu niet naar kantoor ga, dan ben ik de klos.

Ik haast me naar de lift als er een bekende stem aan het eind van de gang weerklinkt.

“Sasha,” zegt Rose vrolijk. “Ik ben blij dat ik je tegen het lijf ben gelopen.”

Ik draai me om als ze dichterbij komt.

Met een recyclingzak in de ene hand en een kat in de andere, lijkt Rose een van haar goede, kwieke dagen te hebben. Dit gebeurt sporadisch, alsof Rose een duik in het buitenaardse verjongingsbad uit de film *The Cocoon* heeft genomen waar Mam zoveel van houdt.

Ik ben helemaal niet verrast als ik de mandaataura bij Rose zie. Dat ze een van de Cognizanten is, is het enige dat haar relatie met de mode-achtige Vlad, die dankzij zijn vampirisme haar kleinzoon lijkt te zijn, op zijn minst gedeeltelijk kan verklaren.

Katachtige ogen staren in de mijne en ik ben opgelucht dat de kat Lucifur van Rose niet dezelfde aura heeft als de rest van ons.

Als dit wezen bovennatuurlijk was, dan zou ik me grote zorgen maken.

De kat realiseert zich dat ik terug staar en (hoewel dit mijn verbeelding kan zijn) geeft ze me een heerszuchtig knikje. Haar ogen lijken te zeggen, "Ah, als het niet de boer is die ons majestueuze leven heeft gered toen de vijanden van de kroon samenspannen om ons die walgelijke sleutel te laten inslikken. We zullen je een gunst verlenen, boer. We laten je je zielige leven behouden. Geniet van deze eer. Ga nu uit ons zicht."

Ik verlies de staarwedstrijd met de kat en om het te verdoezelen, zeg ik, "Laat me helpen." Ik ga naar Rose toe, pak de recyclingzak en breng hem naar de afvalverwerkingsschacht.

"Vlad heeft me al over je status verteld, maar ik moest het zelf zien." Rose knikt waarderend naar mijn

mandaataura als ik haar weer aankijk. “Hoe kon ik niet beseffen dat je een Cognizant was?”

Ik bestudeer haar aandachtig. Met haar zware, maar stijlvol aangebrachte make-up ziet ze er minstens twintig jaar jonger uit dan de tachtigplusser waarvan ik altijd had gedacht dat ze die was — maar aan de andere kant, als Cognizant is ze misschien wel exponentieel ouder.

“Dus Vlad is niet je neef,” zeg ik, terwijl ik door nieuwsgierigheid bijna vergeet hoe laat ik al voor mijn werk ben.

“Nee, dat is hij niet,” zegt Rose en ik zie door de make-up heen een blos. “Mijn excuses voor die leugen. Ik weet niet eens zeker waarom ik het zei. Misschien omdat onze relatie zo verbonden is met mijn kracht dat ik —”

“En welke kracht is dat?” vraag ik, mijn nieuwsgierigheid wordt nog verder aangewakkerd.

“De kracht van een heks natuurlijk,” zegt ze terwijl ze haar kin optilt. “Ik had gedacht dat dat deel duidelijk zou zijn.”

“Niet voor mij. Je bent de eerste heks die ik heb ontmoet.”

“Dat is waarschijnlijk maar het beste,” zegt Rose en ze streelt Lucifur achter haar oor — tot spinnend genot van het wezen. “Sommigen van ons kunnen... minder dan aardig zijn.”

Ik kan het niet helpen om naar de broze gestalte van Rose te kijken en me af te vragen wat ze daarmee bedoelt. Laat ze doorschemeren dat heksen op de een

of andere manier slecht of gevaarlijk zijn? Omdat ik haar niet wil beledigen, stuur ik het gesprek naar waar ik het meest nieuwsgierig naar ben. “Dus hoe hebben jij en Vlad elkaar ontmoet?”

Er verschijnt een kleine glimlach op het gezicht van Rose. “Het was in Frankrijk,” zegt ze, terwijl haar blik in de verte staart. “Vlak voor die vreselijke revolutie —”

“Wacht,” zeg ik. “Wat bedoel je met ‘in Frankrijk?’ Ben je van oorsprong Frans?”

“Ik dacht dat je dat wist,” zegt Rose en ze kijkt neer op haar stijlvolle outfit, als bevestiging.

“Je hebt geen accent,” zeg ik en realiseer me dat Rose met de achternaam Martin inderdaad uit Frankrijk zou kunnen komen.

“Natuurlijk niet,” zegt ze trots. “Ik woon al sinds de burgeroorlog in de Verenigde Staten. Maar als je twijfelt...” Ze gaat verder met iets te zeggen in wat vloeiend Frans klinkt.

Mijn kater komt weer naar boven en laat de gang draaien. “Dus, als je zegt dat jullie elkaar rond de Franse Revolutie hebben ontmoet, dan heb je het over die met Lodewijk XVI, Marie Antoinette, Robespierre en Napoleon?”

“Ja,” zegt Rose. “En de burgeroorlog was die met Abraham Lincoln, die zo aardig was —”

Aan de andere kant van de gang gaat een deur open en een van onze burens komt naar buiten. Hij heeft geen mandaataura en hij lijkt rond de leeftijd van Rose te zijn, alleen weet ik nu dat dat niet het geval is. Hij zou

met gemak de achter-achter-achterkleinzoon van Rose kunnen zijn.

Rose trekt bijna onmerkbaar haar neus op, zoals ze altijd doet als deze buurman met haar probeert te flirten. Nu ik weet wat ik weet — dat ze een knappe vriend heeft (of misschien een echtgenoot?) — kan ik haar niet kwalijk nemen dat ze geen interesse in de oudere man heeft.

“Hoi, Rose,” zegt hij en glimlacht, een tactisch foutje, gezien de bevelkte tanden.

“Hallo, meneer Duffertnizer,” zegt Rose met een nog killere stem dan normaal.

Lucifur blaast venijnig naar de man en ze doet aan territoriale leeuwen denken die in natuurprogramma’s te zien zijn. Meneer Duffertnizer — die diezelfde natuurprogramma’s moet hebben gezien — doet onderdanig een stap achteruit in de richting van zijn appartement.

“We zullen dit gesprek later voort moeten zetten, Rose,” zeg ik. “Als ik niet snel op mijn werk verschijn, dan zal Nero —”

“Zeg maar niets meer,” zegt Rose, haar gezichtsuitdrukking doet aan de Mona Lisa denken. “Ik kan maar beter Luci te eten geven voordat ze helemaal chagrijnig wordt.”

Zowel meneer Duffertnizer als ik kijken naar de kleine bol van zenuwen in de handen van Rose en we vragen ons af hoe deze kat eruit zou zien als ze echt chagrijnig zou zijn. Hij blijft echter moedig op zijn

plaats staan en als ik de lift instap hoor ik hem proberen om weer met Rose in gesprek te komen.

Ik verlaat het gebouw, pak de eerste taxi die mijn kant op komt en begin me in te lezen over de aandelen die Nero me heeft gevraagd om onderzoek naar te doen.

OM 10:45 trek ik mijn ogen van mijn werkmonitor weg. In de tien van de vijftien resterende minuten voor mijn deadline schrijf ik mijn aanbeveling in een e-mail aan Nero. Mijn vinger stopt echter voordat ik op 'Verzenden' druk.

Dit is niet mijn beste werk. Omdat mijn tijd beperkt was, moest ik de kortste route nemen en de resulterende analyse is meer instinctief dan ondersteund door gegevens.

Als ik eerlijk ben tegen mezelf, dan is deze aanbeveling niet veel beter dan een weloverwogen gok.

"Het grootste deel van de financiële sector draait op ingevingen," zeg ik tegen mezelf en klik resoluut op de verzendknop.

Dan staar ik naar mijn inbox, in de verwachting dat Nero onmiddellijk zal antwoorden met een soort vermaning over mijn gebrek aan onderzoeksnauwkeurigheid.

Als er geen direct antwoord komt, leid ik mezelf af door de voicemail te checken.

Twee van de voicemails blijken van mijn vader te zijn en mijn schuldgevoel over het doen van een waardeloze analyse gaat over in een meer bekende schaamte: dat ik een twijfelachtige dochter ben. Met inbegrip van deze twee berichten, heb ik op dit moment waarschijnlijk meer dan een dozijn voicemails van papa genegeerd.

Niet dat hij het niet verdient. Als in een vreselijk cliché heeft hij mama met zijn secretaresse bedrogen, wat tot de breuk in mijn adoptiegezin heeft geleid. Ik weet niet of mijn sterke reactie op hun scheiding normaal was of dat het erger werd doordat mijn biologische ouders me in de steek hebben gelaten.

Wat de reden ook was, ik heb papa jarenlang niet onder ogen kunnen zien.

Na een tijdje had ik hem genoeg vergeven om opnieuw contact te maken. Tot zijn fout was hij een goede vader geweest en zelfs na de scheiding had hij al onze rekeningen betaald tot ik bij mijn moeder wegging — hoewel zijn haai van een advocaat ervoor had gezorgd dat hij dat niet hoefde te doen. Maar meer recentelijk heeft hij mam volledig aan haar lot overgelaten en daarom ben ik weer boos op hem. Het is misschien irrationeel, maar het voelt alsof hij ons gezin alweer in de steek heeft gelaten.

Ik zoek Braxton Urban in mijn contacten en staar naar het nummer. Wil ik dit doen? Dan tikt mijn vinger op het scherm en begint de telefoon over te gaan voordat ik bewust besluit terug te bellen.

Heb ik mijn vader vergeven of doe ik dit omdat ik

vragen voor hem heb? Hij zou een Russische afkomst kunnen hebben die mijn domovoj zou verklaren.

In feite zou hij zelf een van de Cognizanten kunnen zijn.

Het is natuurlijk ook mogelijk dat mijn recente bijna-doodervaringen mijn woede op hem in perspectief hebben gebracht. Als een van die zombies me had vermoord, dan zou papa extra verdriet hebben gehad, omdat we elkaar zo lang niet hadden gezien.

De telefoon blijft overgaan en ik realiseer me dat ik stiekem hoop dat ik zijn voicemail krijg — wat volkomen onlogisch is. Ik denk dat een deel van mij denkt dat als ik een bericht voor hem achterlaat, ik zou kunnen doen alsof mijn eerdere vermijding op zijn minst gedeeltelijk kwam doordat hij niet bereikbaar was en niet —

“Sasha!” Papa’s anders norske stem vloeit over van opwindning. “Lieverd, ik ben zo blij om van je te horen.”

“Hoi pap,” zeg ik schaaachtig. Zijn enthousiasme versterkt mijn schuldgevoel meer dan enige berisping zou hebben gedaan. Als het mama was geweest die in papa’s schoenen had gestaan, dan zou ze beginnen met, “Dus je weet nog dat je een moeder hebt?”

“Ik heb je op tv gezien,” zegt papa. “Je was geweldig.”

“Bedankt, pap,” zeg ik en ik vraag me af of hij actief probeert om me me schuldig te laten voelen. Nu heb ik er spijt van dat ik de uitnodiging voor de tv-studio aan mama heb verspild. Als ik eerlijk tegen mezelf was, dan had ik geweten dat mama niet zou komen opdagen, net zoals ik er nu van overtuigd ben dat papa uit San

Francisco zou zijn gevlogen, waar hij nu woont, om er voor me te zijn.

Aan de andere kant, als hij was gekomen, dan zou hij hebben gezien dat een zombie probeerde om me te vermoorden en dan zou hij door vampiers tot vergetelheid zijn gebracht, dus misschien is het maar beter dat hij er niet was.

“Vertel me alsjeblieft niet hoe je dat hebt gedaan,” zegt pap, terwijl hij herhaalt wat hij altijd tegen de tiener-ik zei als een van mijn effecten hem voor de gek hield — een zeldzaamheid toen ik begon.

“Natuurlijk,” zeg ik net zo sarcastisch als vroeger. Ik denk dat pap de ontmaskerende YouTube-video niet heeft gezien. “Ik wilde het je vertellen, maar nu je het niet wilt weten...”

Volgens het oude script lacht papa zijn onmiskenbare diepe lach.

Instinctief werp ik een blik in mijn inbox. Er is een e-mail van Nero met maar één regel.

Kom nu naar mijn kantoor.

“Pap, ik heb iets voor mijn werk te doen, maar we moeten afspreken om bij te praten,” zeg ik in de telefoon. “Kom je binnenkort naar New York?”

Papa zegt even een paar seconden niets. Hij kan waarschijnlijk niet geloven dat ik hem zojuist heb uitgenodigd om af te spreken. “Ik ben hier tot dinsdag,” zegt hij ten slotte. “Daarom belde ik.”

“Fantastisch. Heb je maandag tijd om te lunchen?”

“Ik heb voor jou altijd tijd, lieverd. Wat dacht je van

het Fuji Emporium? Je houdt toch nog steeds van sushi, nietwaar?”

“Klinkt geweldig,” zeg ik. “Sorry, ik moet nu echt gaan.”

“Geen probleem,” zegt hij. “Ik zie je daar om 12.30 uur. Maandag.”

“Tot later.” Ik hang de telefoon op als ik papa “Ik hou van je —” hoor zeggen.

Ik staar even naar de telefoon en richt mijn aandacht dan op mijn inbox.

Om de een of andere onbekende reden gaat mijn hartslag omhoog, alsof ik bang ben voor wat er zal gebeuren als ik Nero zie. Maar dat is absurd. Ja, besprekingen met je baas zijn belangrijk en kunnen stress veroorzaken, maar na de laatste paar dagen die ik heb gehad zou je denken, dat ik me om zulke alledaagse dingen niet meer druk zou maken. Tenzij dit opwindend is over het ontmoeten van mijn nieuwe mentor?

Ik weet wat het niet is — kriebels om de persoon te zien over wie ik heb gedroomd om hem te kussen.

En van wie ik even had gedacht er echt mee gezoend te hebben.

Dat kan het niet zijn, want het was al die tijd Kit, een raadslid die van gedaante kan veranderen.

De echte Nero heeft geen idee dat we gekust hebben, want dat hebben we nooit gedaan.

Terwijl ik in de richting van Nero’s kantoor door het gebouw loop, verergeren de symptomen van angst

en ik neem in de lift mijn toevlucht tot ontspannende ademhalingen om te kalmeren.

Ben ik bang dat hij me vandaag zal ontslaan? En als hij dat doet, zou hij dan ook zijn verantwoordelijkheden als mentor beëindigen (wat die ook zijn)? Zou ik hem ooit nog terugzien —

Wacht.

Wat kan het mij schelen of ik hem ooit nog zal zien?

Bijna op de automatische piloot vertel ik Venessa — een van de irriterende exemplaren in Nero's horde van assistenten — dat ik verwacht word. Ze kijkt even ongelovig, maar geeft me dan met tegenzin opdracht om door te lopen.

Mijn verraderlijke handen trillen als ik naar de klink van Nero's kantoordeur reik.

Met knikkende knieën strompel ik de helder verlichte, ruime, modern-kunstzinnige kamer binnen alsof het het duistere en koude ondergrondse hol van een kwaadaardige schurk is.

HOOFDSTUK DRIE

NERO STAAT MET ZIJN BREEDGESCHOUDERDE RUG NAAR ME TOE. Hij staat naast een van die mooie zit-sta-bureaus die momenteel in een staande positie staat. Zijn overhemd omsluit zijn lichaam en terwijl zijn vingers over het toetsenbord springen, dansen zijn soepele spieren onder het katoen.

Ik slik luid.

Hij verstijft eventjes. Zonder zich om te draaien, zegt hij, “Zitten.”

Ik kom in de verleiding om “Ik ben geen hond” te zeggen, maar ik hou me in. In plaats daarvan plof ik in de ultra-ergonomische bezoekersstoel, zonder mijn blik van het imposante lichaam van mijn baas/mentor af te wenden.

Hij blijft typen en mijn ogen blijven op zijn rug gericht.

Wat is er vandaag met me aan de hand?

Nero drukt op een knop op zijn bureau en het draait langzaam 180 graden. Hij beweegt mee met de rotatie van het bureau en al snel merk ik dat ik naar zijn gebeeldhouwde gezicht staar.

“Ik wist niet dat je bureau zo kon draaien,” zeg ik met een droge mond. Hij antwoordt niet, dus ik schraap mijn keel en voeg eraan toe, “Het is best cool.”

“Ik kom zo bij je,” zegt hij met dat bijna komisch diepe, dierlijke gegrom van een stem die zoveel indruk op het vrouwelijke personeel maakt.

Op iedereen behalve op mij.

Ik had tenminste niet het idee dat zijn stem me iets deed. Vandaag ben ik daar iets minder zeker van.

Zou het kunnen zijn, omdat de stem tussen die strenge lippen vandaan kwam waarvan ik me levendig herinner ze te hebben gekust?

Nee.

Dit is gewoon de stomme kater die met mijn hoofd rommelt. Dat en de adrenaline die door zorgen over mijn gebrekkige onderzoek wordt gegenereerd.

Nero drukt op een andere knop op zijn bureau en het ding schuift in een zittende positie.

Hij zakt weg in zijn stoel alsof het een troon is, zijn ogen verlaten het scherm geen moment.

Mijn nervositeit verandert langzaam in irritatie.

Hoelang is hij van plan om me zo te laten wachten?

Ik haal rustig adem en herinner mezelf eraan dat hij me zo lang kan laten wachten als hij wil. Hij betaalt mijn salaris en als hij me wil betalen om te zitten, dan moet dat maar.

Ik probeer niet te gaan zitten friemelen en kijk rond in het chique kantoor. Dit is tenslotte mogelijk mijn laatste kans om het te zien.

Het kantoor van Nero is net zo groot als mijn appartement en heeft een fitnessruimte, een kleine bibliotheek en volgens de geruchten hier op kantoor een stoomkamer.

Zowel de fitnessruimte als het stoombad brengen onwelkome beelden in mijn geest, waarvan de meeste van zweet voorzien zijn dat op Nero's naakte lichaam glinstert. Ik speur wanhopig de kamer af naar iets anders om over na te denken. Iets wat niet sexy is — zoals een proctoloog met netelroos, die ook voor de belastingdienst werkt.

Een prachtig schilderij van een surrealistisch landschap trekt mijn aandacht. Aan de onderkant strekt zich een zilveren Grand Canyon-achtige bergrug uit, terwijl aan de top onbekende sterformaties met zeven verschillend gearceerde manen te zien zijn. En voor het geval het niet buitenaards genoeg lijkt, maakt een magnifiek poollicht het plaatje compleet.

Is dit een van Nero's legendarische schilderijen?

Volgens de roddels hier op kantoor schildert Nero om te ontspannen — een verhaal dat ik altijd ongeloofwaardig heb gevonden. Ik kan me moeilijk voorstellen dat Nero zich ooit ontspant, hij is het voorbeeld van een Type A-persoonlijkheid.

“Dit is geweldig onderzoek,” zegt Nero, zijn blik nog steeds op het scherm gericht.

“Praat je eindelijk tegen me?” zeg ik, deels omdat ik